

Γουμενίσσης Δημήτριος: Ο Ακάθιστος μας ξαναθυμίζει τη φυσική μας ανθρωπότητα

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Γουμενίσσης, Αξιουπόλεως και Πολυκάστρου

Ἡ ἐποχή μας πάσχει ἀπό ἀβιταμίνωση. Βιάζεται νά πολλαπλασιάσει τά προϊόντα της μέ μιάν έντατική καί ἐξαντλητική παραγωγικότητα. Τεχνομεταβολίζουμε τά πάντα. Καμιά ἄλλη ἐποχή δέν ἔτρεχε τόσο πολύ νά ξαναφτιάξει μιά τεχνητή φυσικότητα τοῦ κόσμου της, ὅσο βιαζόμαστε ἡ μᾶλλον βιαστήκαμε ἐμεῖς. Καί τί προλάβαμε; Ἐχουμε γεράσει τόν πλανήτη μας.

Ἐχουμε κατακομματιάσει τήν ἀνθρωπινότητά μας σέ ἀσυνεννόητα ἀτομίδια. Ἐχουμε ἀποστραγγίσει τή ζήση τῆς χαρᾶς καί πασχίζουμε νά τήν ὑποκαταστήσουμε μέ τόσες ἀσχημοσύνες.

- **Γράφει ο Μητροπολίτης Γουμενίσσης, Αξιουπόλεως και Πολυκάστρου Δημήτριος**

Γίναμε τόσο στενόκαρδοι, ὥστε νά μᾶς τρομάζει ἀκόμη καί ὁ αὐξημένος ἀριθμός

τῶν ἀνθρώπων τοῦ τρίτου κόσμου. Τό πρόβλημα μᾶλλον ἐστιάζεται στήν παθιασμένη ἰλιγγίωση τοῦ πολιτισμοῦ μας μέ τούς ἴδιους τούς ἀνέλεγκτους ρυθμούς του, ὅπως διαμαρτύρεται τό παγκόσμιο οἰκολογικό κίνημα. Τό κακό γεννήθηκε ἀπό τήν συλλογικά ἀτομιστική ὑδροκεφαλία τῶν σχεδιασμῶν, πού πάσχουν τήν πιό βαριά καρδιοπάθεια, γιατί ἀποδεικνύονται ἄκαρδοι, τελείως στεγνοί γιά ὑπαρκτική κοινωνικότητα.

Σ' αὐτήν τήν ὀριακή μεθελικίωση τῆς παγκοσμιότητας, στό μεταβολισμό τῆς δημιουργικότητας σέ ὁρατό ἀδιέξοδο ὀριακῆς φθορᾶς, ὁ **Ἀκάθιστος** τῆς **Παναγίας** μᾶς ξαναθυμίζει τή φυσική μας ἀνθρωπινότητα. Ὁ Θεός ἔγινε ἄνθρωπος, αὐτό ὑμνολογεῖ ὁ **Ἀκάθιστος**. Μᾶς ἔδειξε πάλι καινισμένη τήν παρθενική ὠραιότητα τῶν μέτρων μας καί τοῦ μέτρου, ὅπως μᾶς τά ἔδωσε, γιά νά “εὐωχούμεθα” καί νά ἀπογευόμεθα διαρκῶς τή βασιλεία Του ἀπό τώρα.

Ἡ **Παναγία τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου** εἶναι μιά τρανή ἐπικαιροποίηση τῆς ὑπαρκτικῆς μας διάρκειας. Δέν μᾶς καθησυχάζει στίς ἀρρωστημένες μας ἐκδοχές, κάθε ἄλλο. Ὡσάν τή μητέρα πού διψᾷ νά γιατρέψει τό ἀρρωστημένο της ληθαργικά βρέφος, μᾶς ἀφυπνίζει ἀπό τή νεκροφάνεια τῆς θεολησμοσύνης καί τῆς ἀνθρωπολησμοσύνης. Μᾶς θυμίζει πῶς δέν κινδυνεύει ἡ ὑπαρκτικότητά μας. Ἀλλά κινδυνεύουμε ὀριακά μόνον ὅσοι τήν ξεχνᾶμε καί τήν ἀπωθοῦμε αὐτήν τή θεόδοτη ὑπαρκτικότητα, μόνον ὅσοι ἐθελοῦσια ἀποδυσπετοῦμε γιά τή θεοείδειά της καί τήν διακινδυνεύουμε μέ ἀτομιστικές εἰδωλοποιήσεις.

Κινδυνεύουμε ὅλοι σήμερα ἀπό τή μόδα ἐνός ἐκσυγχρονισμένου *modus vivendi* πού ἐπιμένει νά νεωτερίζει ἀπέναντι σέ κάθε ὑπαρκτικό μόριο ἀνθρωπινότητος. Μέσα στό γιγαντισμό τοῦ ναρκισσικοῦ αὐτοθαυμασμοῦ πάσχουμε συλλογικά καί συμπαράγουμε μιάν ἐλαχιστοποίηση, μεταποίηση, πλαστικοποίηση τῶν ἀνθρωπίνων. Παλεύουμε νευρωτικά μέ ἐνοχές καί ἐμμονές. Ἀλλά ἀντί νά τις ἐξομολογούμεθα καί νά τίς ἀποδυόμεθα αὐτές, δυστυχῶς πασχίζουμε νά ξεντυθοῦμε τή φυσική μας ἀνθρωπινότητα καί νά ἀπογυμνωθοῦμε ἀπό τή φυσική μας ὑπαρκτική ζωτικότητα. Ἄν αὐτό δέν εἶναι ἐθελοχάσιμο, τότε τί εἶναι; Ἄν δέν εἶναι κατακλυσμική ὑπαρκτική ἀμνησία, τότε τί εἶναι; Σίγουρα εἶναι μιά ἀλυτρωτική αὐτοάνοση παράνοια.

Ὅμως, ὑπάρχουν οἱ ἐλπίζοντες, αὐτοί πού δέν ἀσφυκτιοῦν ἀπό τήν πολιορκία τοῦ μετακόσμου.

Ὅπως δέν χάθηκαν οἱ πολιορκημένοι τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπό τήν ἀσφυκτική πολιορκία τῶν Ἀβάρων. Διότι στόν ἔσχατο κίνδυνο ἔνιωσαν καί ξανάζησαν καί ξανάστησαν ἀπό πλευρᾶς τους “τήν ἐνότητα τῆς πίστεως καί τήν κοινωνίαν τοῦ **Ἁγίου Πνεύματος**” μέ τό νά παραστήσουν λιτανευτικά ὅλοι μαζί “ἐαυτούς καί ἀλλήλους καί πᾶσαν τήν ζωήν” τους στόν Κύριο διά τῆς Θεοτόκου. Μέ ἄλλα λόγια,

μέσα στην έσχατη άγωνία του ό λαός της **Βασιλεύουσας** ξανάζησε την έκκλησιαστική διάσταση της θείας ένανθρωπήσεως, τή σάρκωση της άπολυτρώσεως. Λιτάνευσαν την έκκλησιαστική τους κοινωνικότητα, όλοι μαζί, και “θαυματούργησαν” διά της Θεοτόκου.

Διότι ή **Θεοτόκος** δέν έπαυσε ποτέ νά εΐναι τόσο τέλεια δική μας, παρόλο πού έγινε όλότελα τοῦ Χριστοῦ, και μητέρα και δούλη και τροφός και συνοδοιπόρος και συμμετοχος τοῦ πάθους και της άνάστασής Του. **Αΐώνια δική Του** και αΐώνια δική μας, ώστε νά συγκαταβαίνει στην ιστορία μας και νά απομακρύνει κάθε λογής δαιμονιώδη έπιφορά. Ακόμη κι όταν αυτή ή έπιφορά φαντασιωνόταν πώς επικυριαρχούσε προσώραν, όπως έπισυνέβη μέ τούς πειρασμούς της ιστορίας στό Γένος μας και στό γένος τῶν ανθρώπων.

Ή έθελωσωτηρία της **Παναγίας μας έν Χριστῷ** μέ την πανανθρώπινη συνέπειά της εΐναι και παραμένει έσαεί έσχατολογικά δεσπόζουσα.

Τό χριστολογικό τοῦ πρώτου Κοντακίου **“Τό προσταχθέν...”** (κατακόρυφο άπ’ ούρανοῦ στή γῆ) και τό ιστορικολυτρωτικό τοῦ δευτέρου Κοντακίου **“Τῇ Ὑπερμάχῳ...”** (όριζόντιο διά της γῆς) μᾶς θυμίζει τό μυστήριο τοῦ ζωηφόρου-άναστάσιμου Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ. Τά δύο αυτά θεομητορικά τροπάρια μᾶς δείχνουν έκτυπη και την αΐωνιότητα και την ιστορική επικαιρότητα της βασιλείας τοῦ Θεοῦ επί γῆς, στό δικό μας έδῶ και τώρα.

“Μετέστη πρός την ζωήν” ή Παναγία μας, και δέν έπαυσε νά διακονεΐ και νά μοιράζεται μέ μᾶς χειροπιαστά, ψηλαφητά, όρατά, όλοκάθαρα τόν Άναστημένο Χριστό μέ τίς πληγές τῶν χειρῶν και τῶν ποδῶν και της πλευρᾶς Του υπέρ ήμῶν.

Ή όντως **Χριστοφόρος, ή Παναγία**, μᾶς δείχνει πόσο παρούσα και έλκυστική εΐναι ή βασιλεία τοῦ Θεοῦ στό δικό μας σήμερα, βασιλεία έλευθερίας και άγάπης.

Κι αυτό τό θεΐο Της διακόνημα δέν έπαυσε νά ενεργεΐται υπέρ όλου τοῦ κόσμου, από την ώρα πού μᾶς φανερώθηκε κυοφορούμενος και βρεφοκρατούμενος ό **Υιός Της, ό Θεός** της ένανθρωπήσεως.

Λοιπόν! Σέ μιάν έποχή άβιταμίνωσης όχι μόνο της πίστης, αλλά και της κοινωνικότητας, της ίδιας της ιδιοσυστασίας μας, δέν πρέπει νά αποζητήσουμε τό γιατρικό της ύπαρξής μας σέ Κείνην πού μᾶς χάρισε τόν μοναδικό Ίατρό;

«Διά της Παρθένου απέδειξε ό άνθρωπος όλοφάνερα και πάνω στην πράξη τή δύναμη πού υπῆρχε μέσα του έναντίον της άμαρτίας. Ή **Παρθένος** παρέμεινε πράγματι από την αρχή ως τό τέλος της ζωῆς της άνέπαφη από κάθε κακία, χάρη στην άγρυπνη προσοχή της, στή σταθερή θέληση της και στή μεγαλειώδη σωφροσύνη της». Έτσι «μέ τόν έρωτα πού εΐχε για τό Θεό, μέ τή ρωμαλεότητα της σκέψεώς της, μέ την εϋθύτητα της θελήσεώς της και τή μεγαλειώδη σωφροσύνη της έτρεψε σέ φυγή κάθε άμαρτία ...» (Νικ. Καβάσιλα, εΐς την **Γέννησιν της Θεοτόκου**, Α:15,6). «Και τόν Θεό κινεΐ σέ έρωτα πρός τό

άνθρώπινο γένος, ἐλκύοντάς Τον μέ τό κάλλος της» (εἰς τήν Κοίμησιν Γ: 6). Καί «ἀνέδειξε, χάρη στή δική της ὠραιότητα, ὠραία τήν κοινή ἀνθρώπινη φύση, καί κατέκτησε τόν ἀπαθή, καί ἔγινε ἄνθρωπος ἐξαιτίας τῆς **Παρθένου** Ἐκεῖνος πού ἐξαιτίας τῆς ἀμαρτίας ἦταν μισητός στούς ἀνθρώπους» (εἰς τόν Εὐαγγελισμόν Β 2).

Τί σημαίνουν γιά μᾶς τούς αὐτοματοποιημένους ἀνθρώπους τοῦ ἀρρωστημένου ἀτομισμού ὅλα αὐτά; Μιλοῦν γιά τήν πληρότητα καί ἀκεραιότητα τῆς κοινωνικότητας τῆς Παναγίας, πού δέν ζοῦσε γιά τόν ἑαυτό της. Πάνω σ' αὐτά τά δεδομένα, ὅσο τά ἐννοοῦμε μέ τή “μέσα καρδιά”, ἀποδυόμεστε κι ἐμεῖς ἐπιτέλους στήν πιό ἡρωϊκή μας ἔξοδο. Τήν ἔξοδο ἀπό τό πολυμυκητιασμένο “ἐγώ” μιᾶς νεκροζωντάνιας καί τό συναπάντημά μας μέ τή Μητέρα τῆς ζωῆς μας.

Δέν εἶναι ἰδεολόγημα συναγερμού ἢ καταφυγή μας στήν **Παναγία**.

Εἶναι ἱστορική τεκμηρίωση τῆς ἀμοιβαίας πιστότητάς μας, τῆς **ἀγίας Θεοτόκου** πρὸς τό ἀνθρώπινο γένος καί ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων πρὸς τήν ἐξ ἡμῶν, πρὸς τήν δι' ἡμᾶς, πρὸς τήν μεθ' ἡμῶν.

Ἡ **Παναγία** ὅλη χριστοποιημένη, “ταυτοποιεῖ” τήν ἀνθρωπινότητά μας, τήν εἰδοποιό ἰδιοσυστασία τῆς ἀληθινῆς κι ἐκστατικῆς κοινωνικότητάς μας, ὅπως μᾶς τήν χάρισε καί μᾶς τήν παρουσιάζει ἐν ἑαυτῷ ὁ σαρκωμένος Θεός μας.

Αὐτό ξαναθυμόμαστε ὑμνητικά, ἐκκλησιαστικά μέ τόν **Ἀκάθιστο Ὑμνο** καί τούς **Χαιρετισμούς τῆς Παναγίας**. Ἀδελφωμένοι κάτω ἀπό τή σκέπη Της, τό παίρνουμε ἀπόφαση ὅλο καί περισσότεροι νά συμμετέχουμε κάθε μέρα στόν ἀκοίμητο προσευχητικό καημό Της καί στήν ἀγιοπνευματική χαρά Της γιά μᾶς, μέ αὐτά τά ἐμπνευσμένα ποιήματα πού ἔγιναν “ἡ γλῶσσα” τῆς ἐπικοινωνίας καί τῆς κοινωνίας μας μέ τή **Μητέρα τοῦ Θεοῦ**.